

Rondom de kust van Groot Brittannië

2016

Herman Ritter en Ellen Burgmans

bijgewerkt tot vrijdag 17 juni 2016

Vrijdag 3 juni

Weebosch – Perkpolder

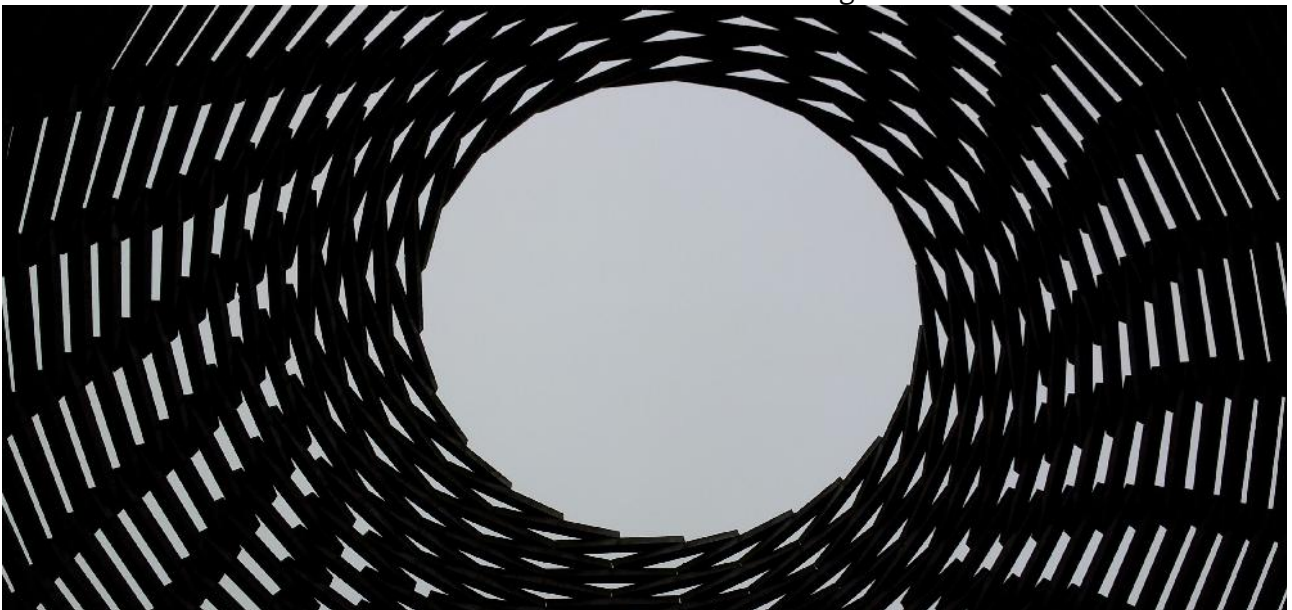
Rond een uur of drie 's middags vertrokken we uit Bergeijk nadat de hond voor een laatste check bij de dierenarts was geweest. Bij het tanken in Oud-Turnhout zagen we vloeistof lekken o.a. uit de luchtinlaat. Voor de zekerheid omgekeerd en langs garage De Wit op 't Loo gereden. De tank met ruitenwisservloeistof bleek lek. Er drupte water in het luchtfilter hetgeen slecht had kunnen aflopen als dat in de cilinder zou komen.

Naar de Weebosch gereden en de tank gedemonteerd en met epoxy en glasvezel gerepareerd en geforceerd gedroogd met de haarföhn. Tegen 18.00 uur echt vertrokken en via Antwerpen naar Zeeuws Vlaanderen gereden waar we bij de oude veerstoep van het veer Perkpolder een perfecte plaats vonden met uitzicht op de Schaar van Ossenis (Westerschelde). Later op de avond werd het mistig en begon het wat te regenen.

Zaterdag 4 juni

Perkpolder – Blankenberge

In de morgen naar Hulst gereden en een wandeling op de oude stadswallen gemaakt. Vandaar naar de moderne kunst van de Verbeeke Foundation in Stekene net over de grens.

De Foundation is altijd een bezoek waard. Het is een groot, deels industrieel terrein, met een grote collectie moderne kunst. Vrijwel alleen installaties en veel bewegende objecten. Heel bijzonder waren de lopende strandmachines; enorme gevaarten gemaakt van de bekende gele kunststof

elektriciteitspijp die op wind voortbewogen.

Daarna naar via de vissershaven van Zeebrugge naar Blankenberge. Aan de zuidwestkant achter de werf van de Scute (reconstructieproject van de oude Blankenbergse strandvissersboot, de Scute, waaraan ook Herman Dewit van 't Kliekse aan had meegewerkt) ligt een piepklein parkeerplaatsje op 3 minuten van het strand. Net aan de buitenkant van de pier was een zeiljacht op het strand gelopen. Vanwege de mist en de stroming hadden ze de haveningang gemist en waren, gelukkig kort voor laagwater, recht op het strand gevaren. Dat betekent dus ankers uit en in een ongemakkelijke positie wachten op hoogwater.

Zondag 5 juni

Blankenberge – Diksmuide

Via Oostende, Nieuwpoort en Oost Duinkerke naar Diksmuide gereden. Aan de oostkant van de haven bij de vuurtoren – de lange Nelle – zijn goede camperplaatsen direct aan het strand met uitzicht op de vissershaven. Een beetje rommelig maar wel met altijd wat te zien.

Nieuwpoort – Diksmuide was in de Eerste Wereldoorlog frontgebied dat via de Yzersluizen bij het Albert 1 monument helemaal onder water was gezet. Alleen de spoorlijn (nu met toeristisch fietspad) lag boven water met aan de ene kant de Duitsers en aan de andere kant de Belgen en de Engelsen. Veel werd er niet gevochten; daar was het te nat voor.

Naast de Yzertoren van Diksmuide met het Vlaams nationalistische motto AVV VVK (Allen Voor Vlaanderen / Vlaanderen voor Kristus) is een parkeerplaats die uitstekend geschikt is voor campers. Geen voorzieningen maar dat is niet nodig. We hebben water genoeg en de zonnecellen op het dak werken prima. Langs de toegang tot de toren worden de namen van alle gevallen uit de Grote Oorlog opgelezen. Dit gaat dag en nacht door.

In Oost Duinkerke zijn nog garnalenvissers actief die op grote Belse paarden de zee ingaan om de garnalen te vangen. Ze zijn inmiddels cultureel erfgoed geworden en nog veel meer. Het nationaal visserijmuseum is een leuk museum met een goed overzicht van de Belgische visserij. Wel slecht leesbare teksten en weinig aandacht voor de maritieme ecologie.

In Diksmuide een stadswandeling gemaakt aan de hand van bronzen schildjes die in de stoep waren aangebracht. Het bracht je op plaatsen die niet zo voor de hand lagen zoals de smalle paden onder straatniveau langs de kades van de rivier. Verrassend en heel goed gedaan.

Maandag 6 juni

Diksmuide – De Panne

In de morgen een bezoek gebracht aan Veurne. In WO I was dit het centrum van het kleine stukje onbezet België. De koning en zijn legerstaf hadden er hoofdkwartier. Veurne lag ver genoeg van het front en is daarom nauwelijks in puin geschoten. Daarom zat de koning er ook.

Het heeft in tegenstelling tot de plaatsen aan de frontlinie veel echt oude ongeschonden gebouwen. Daarnaast moet het een katholiek bolwerk geweest getuige de vele kloosters, gasthuizen, opleidingsinstituten en andere goed katholieke gebouwen. Daarna naar de kust gereden en in Oost Duinkerke gekeken of de paardenvissers actief waren. Nee dus.

Op de grens van België met Frankrijk ligt het natuureservaat De Westhoek. Je komt er via een villawijk

met aan het einde van de weg een kleine parkeerplaats, nog geen 300 meter van zee. Op de rand van België! Prima plek voor een camper.
Voor internet (Wifi) in België moet je bij de VVV kantoren zijn. Daar kun je gratis gebruik van maken.
Voor de rest is het erg slecht geregeld tenzij je naar de McDonald's of de KFC gaat.

Dinsdag 7 juni

De Panne – Dover

Om 8 uur aanrijden naar Duinkerke-West. De veerboot gaat om 10 uur en om 9 uur gaat het hek open. Zoals verwacht kregen we een grondige controle van de bus. Er werd alleen op verstekelingen gecontroleerd. De douane hebben we niet gezien; de controles werden zeer correct door een Engels privaat bedrijf uitgevoerd. De haven van Duinkerke West herbergt alleen maar industrie, kolenoverslag en een veerbootsteiger en ligt tegen Gravelines aan. Grevelingen was vroeger Nederlands en een succesvol filiaal van de Duinkerker kapers

We hadden een prima overtocht; zon, weinig wind en een rustige zee met goed uitzicht. Weinig vogels gezien: een paar Jan van Genten, wat drieteenmeeuwen en enkele zeekoeten. Ellen zag midden op zee mensen zwemmen. Althans, daar leek het enigszins op. Het was slecht te zien en we vonden het vreemd dat er nu al Kanaalzwemmers actief waren. Het water was te koud, de route was een paar mijl te westelijk en er was geen volgboot. We dachten meer aan een reuzenhaai of zeehonden. Later hoorden we via de BBC radio dat er vluchtelingen waren opgepikt in de veerbootroute. Onderweg ook een Frans marineschip gezien dat zeilschepen aan het controleren was tussen Frankrijk en Engeland.

In Dover zijn we direct naar het White Cliffs Centre van de National Trust gereden. De National Trust is een soort Natuurmonumenten met dien verschil dat je bij Natuurmonumenten betaalt om niet op hun land binnen te mogen terwijl je bij de National Trust als lid (plus hond) overal welkom bent. We zijn daar direct lid geworden en hebben nu een soort museumjaarkaart voor heel Engeland, Schotland en Wales voor £ 105. In het bezoekerscentrum op de Cliffs verkoopt men ook 2e hands boeken. Het blijkt dat dit overal gebeurt; in kerkjes, monumenten, buurthuizen etc. Ellen vond daar een fantastisch handboek over de hele kust van Groot Brittannië, The AA Illustrated Guide to Britain's Coast. Compleet met detailkaarten van de hele kust, beschrijvingen van plaatsen, natuurgebieden, cultuur en de kustgeologie. We gebruiken het nu als een soort reisgids voor onze tocht langs de kust.

Vanuit het bezoekerscentrum heb je een fantastisch uitzicht over de haven van Dover en kun je in een

klein uurtje naar de vuurtoren van South Foreland wandelen. De wandeling gaat over de randen van de cliffs langs de tunnels, de Fan Bay shelter, en de stenen parabolische luisterposten van de kustverdediging uit WO II. In het huis van de vuurtorenwachter heeft de kleindochter, Mrs. Knot, een tearoom ingericht. Helemaal vol Engelse tuttigheid en bloemetjesbehang maar wel met een flinke bibliotheek vuurtorenboeken. Jammer genoeg konden we niet in de vuurtoren; die is open van vrijdag t/m maandag.

Bovenop de rotsen, zo'n 10 kilometer oost van Dover vonden we een overnachtingsplaats bij het Dover Patrol monument. Met een weids uitzicht over het Kanaal, op Calais en op Cap Griz Nez aan de overkant.

De Dover Patrol had in WO I de taak om het Kanaal vrij te houden van Duitse U-boten en andere vijandelijke oorlogsschepen. Zo beschermden ze de aan- en afvoerroutes naar de Franse en Belgische fronten. In WO II waren ze ook actief bij de evacuatie van Duinkerken.

Woensdag 8 juni

Dover – Herne Bay, Reculver Rd

De tocht gaat verder langs de kust van Kent. We hebben besloten dat we oostom gaan omdat we dan nog het broedseizoen van de zee- en kustvogels meepikken.

Boven Dover worden de cliffs onderbroken door een lange strook zandstrand van Deal tot Ramsgate. Daar liggen een aantal verzande havens die vroeger belangrijk waren maar nu vergane glorie zijn. Het was een belangrijk gebied want Caesar landde daar op 25 augustus 55 voor Christus met zijn Romeinen. Ze kregen echter te maken met overtuigende tegenstand en maakten rechtsomkeer. Caesars opvolger slaagde er daarna wel in om Engeland te veroveren. In WO I werden vanaf het strand troepen en ammunitie naar Frankrijk verscheept en in WO II werden hier de enorme pontons voor de landing op D-day in elkaar gezet en overgesleept naar Normandië.

In het midden van de strandvlakte ligt Sandwich, een prachtige kleine stad met een klein gerestaureerd getijdenhaventje aan de rivier. Sandwich is wereldberoemd geworden door de sandwich boterham. De toenmalige graaf van Sandwich was gokverslaafd en had geen tijd om te eten. Daarom stopte hij een stuk vlees tussen twee stukken brood de sandwich was uitgevonden!

Verder noord, waar de cliffs weer beginnen, liggen rond North Foreland de badplaatsen Ramsgate, Broadstairs en Margate. Twintig kilometer kermis aan zee met boulevards, promenades, kermissen, pieren en caravan camps. Er zijn (veel!) mensen die dit leuk vinden. Maar in tegenstelling tot de Nederlandse stranden mogen hier wel overal de honden mee het strand op. Eigenlijk zie je op het strand geen mensen zonder hond. Uit gesprekken hoorden we dat ze vaak behoorlijke afstanden rijden om (met de hond) aan het strand te gaan wandelen.

Aan het eind van de dag vonden we kleine parkeerplaats in Herne Bay aan Reculver Road tegen het natuurreserveaat aan. Bij Herne Bay houden de cliffs op en begint het zand en modderstrand. Reculver was een Romeinse fort genaamd Regulbium. s' Avonds met de fiets en zonder hond, de afstand was te groot, over de geasfalteerde zeedijk naar Hempton Pier ten oosten van Herne Bay.

Vanuit de bus hebben we uitzicht op een groot windmolenpark en op de Maunsell-torens. Dit waren

prefab forten die in WO II in de Thames Estuary werden geplaatst om de Duitse bommenwerpers, die de Thames gebruikten om naar Londen te navigeren, af te schieten. Het waren degelijke constructies want ze staan er nog steeds. In de jaren zestig zaten er allemaal piratenzenders in en zo waren ze het grote voorbeeld voor radio Veronica.

Donderdag 9 juni

Herne Bay – Heybridge Maldon, Daisy Meadow parking.

We rijden naar Whitstable, een kleine haven aan de delta. De Romeinen haalden er indertijd al hun oesters. De kleine vrachtschepen liggen letterlijk vast in de modder. Wells is het oestercentrum van de oostkust maar behalve bedrijfsgebouwen zie er er niet veel van.

We slaan het gebied van de Thamesdelta grotendeels over. De monding van de Thames is een druk bevolkt gebied. Waar geen mensen wonen is er wat landbouw, veel industrie en hier en daar een natuurreservaat. London bezoeken met een camper van bijna 7 meter lang is geen goede optie. Afgezien van de parkeerproblemen gelden er allerlei beperkende regels voor rijden overdag

(congestion tax) en het gebruik van oude dieselmotoren (environment tax).

De delta is een getijdengebied met veel kreken, moddergaten en droogvallende haventjes. Er zijn geen bruggen tussen de verschillende schiereilanden zodat de afstanden over de vaak smalle wegen groot zijn. Daarom besloten we om hier redelijk snel doorheen te trekken naar het noorden.

We eindigen de dag in Maldon, een provinciaal havenplaatsje aan de River Blackwater. Maldon is het centrum van de restauratie van de Thames Barges, de zeegaande platbodems van de Engelse zuidoostkust. Door hun geringe diepgang en platte bodem kunnen ze iedere kreek en moddergat bereiken en overal droogvallen. Vergelijk het met onze zeetjalken. Zaterdag is er de jaarlijkse Barge Match. We besluiten om te blijven om naar de start te kijken.

Bij de sluis van Heybridge vinden we een prima plek om de bus neer te zetten.

Vrijdag 10 juni

Zaterdag 11 juni

Heybridge – Dunwich Beach Rd

Het kanaal bij Heybridge loopt naar Chelmsworth en is bevaarbaar voor kleine schepen. Vroeger (1800 – 1900) waren dit soort kanalen de economische snelwegen van het land. Nu zijn het natuurreservaten en varen er gerestaureerde narrowboats. We fietsten een kilometer of 10 langs het jaagpad richting Chelmsford en keerden via het boerenland terug. Er zijn goede fietspaden maar fietsen langs de autowegen is een ramp. De wegen zijn smal en bochtig en er is geen vluchtstrook. Daar fiets je niet voor

je plezier.

In de middag fietsten we langs de zeedijk richting de Tollesbury Wick Marshes. We keerden halfweg om want het pad werd onbegaanbaar voor fietsen.

Zaterdagmorgen vroeg opstaan en naar de sluis. Daar komen vanaf 6.00 uur de schepen langs richting startplaats bij Osea Island. Een prachtig gezicht!

Na de start met weinig wind rijden we via de kleinst mogelijke kustwegen naar Dunwich. Daar kun je aan het strand met aan de ene kant uitzicht op de marshlands en aan de andere kant zeezicht parkeren bij Flora's Tea Room. Ze verkopen daar fantastische fish & chips. Als parkeervergoeding vragen ze een bijdrage voor de kerk.

De koningin is vandaag 90 jaar geworden en krijgt een parade aangeboden. Ook de RAF doet mee en we zitten precies onder de aanvliegeroute richting London. Zo krijgen we een kleine luchtshow met o.a. formatie bommenwerpers en jachtvliegtuigen en het stuntteam de Red Arrows.

Een stukje voor Dunwich eindigen de modderkreken en beginnen de zandstranden met duinen en (lage) cliffs. Het oude Dunwich was in de Middeleeuwen een belangrijke stad aan zee met een beschutte haven. In 1250 woonden er 4.000 mensen. Het lag 2 kilometer oostelijk waar nu de zee is. Door een stormvloed verzandde de haven en werd een groot deel van het stadje weggeslagen. De kustverdediging werd opgegeven en de zee kreeg vrij spel. Op de cliffrand kun je bij de ruïnes van het Grey Friars klooster (de schiere monniken) nu het laatste graf van het kerkhof zien; de rest is weggespoeld en er steken botten uit de cliff. In het dorp, waar nu 100 mensen wonen, is een klein museum met veel informatie over het gevecht met de zee. Ook hier wordt alleen maar een bijdrage voor de kerk gevraagd.

Vanuit de bus hebben we een prachtig uitzicht op de moerassen van de rivier Dun. Er jagen kiekendieven en rondom de bus zingen de rietzangers.

Zondag 12 juni

Dunwich – Blakeney Point

Via Lowestoft en Great Yarmouth rijden we langs de kustweg rond de kop van Norfolk. Great Yarmouth is de werkhaven voor de olie-industrie en de windmolenparken die voor de kust liggen. Er zijn veel kleine strandjes onder de cliffs. Het is mooi weer en de strandjes liggen vol. We rijden via het binnenland langs eenbaans landwegen langs de noordkust richting Cromer, de krabbenhaven van de oostkust. Overal liggen kleine kerkjes met eeuwenoude kerkhoven. De kerkjes zijn open maar worden niet meer voor de eredienst gebruikt.

Vorbij Cromer beginnen de kiezelstranden. Hier is succesvol ingepolderd en de oorspronkelijke vissersdorpen liggen een kilometer van de zee vandaag. Vanwege de stijging van de zeespiegel heeft men besloten de inpoldering weer op te geven. We kamperen direct aan zee op de parkeerplaats bij Blakeney Point; Cley next the Sea. Cley ligt meer dan een kilometer landinwaarts. Het is mistig; daarom lopen we niet naar de vogelbroedplaatsen 5 kilometer verderop aan het einde van het strand. Er groeien grote groepen gele hoornpapaver. In Nederland voldoende redenen om er een hek om te bouwen.

Het is een eenzame plek waar alleen een paar vissers komen, wandelaars die de hond uitlaten en vogelaars met telescopen.

Maandag 13 juni

Blakeney Point – Ongar Hill

Overall langs de kust liggen grote caravanparks. Het zijn stukken grond met honderden in keurige rijen opgestelde uniforme stacaravans. Met een hek er omheen en een bewaakte ingang. Het lijken vanuit de verte nog het meest op asielzoekerscentra. Liggen er veel van deze parken bij elkaar dan is er ook vaak een kermis, een groot aantal stalletjes met snoep, fastfood en strandspullen, een promenade en soms een pier. En de onvermijdelijke treintjes. Op deze manier wordt de kust door projectontwikkelaars bedorven!

We gaan verder langs de noordkust van Norfolk. Naar Wells next the Sea, een droogvallende haven tussen de zandbanken. De bewoners van het kasteel Hockham Hall hebben daar actief aan landwinning gedaan en een brede strook strand ingepolderd. Om Wells haven bereikbaar te houden moest er een lang kanaal gegraven worden. Dat is nu een prachtige wandelroute over de dijk langs het “waddengebied”. Aan de zeezijde bij het strand ligt weer een caravanpark annex pretpark. Aan de andere kant van de geul liggen de zeehonden. Vrijwilligers in een soort Coastguard uniform houden toezicht op de badgasten. De vloed komt hier ontzettend snel op en sluit mensen op de zandbanken in voor je er erg in hebt.

Vanuit Wells rijden we via de binnenlanden naar Hunstanton; daar begint The Wash.

The Wash is een enorme modderbak, natuurreservaat, er komen een paar riviertjes in uit en het leger oefent er. Net zoiets als het Lauwersmeer tussen Groningen en Friesland. Het land wordt beschermd door zeedijken met daarachter vruchtbare grond. Er wordt veel graan en groenten geteeld. Op de dijk lijkt het op Groningen noord: aan de ene kant het wad en aan de andere kant landbouwland.

Bij de vuurtoren van Hunstanton (buiten bedrijf en te huur) kun je bij goed zicht het pretpark Fantasy Island bij Ingoldmells aan de overkant van The Wash (28 km) zien. Dieet langs het voetpad bovenop de cliffs vonden we de zeldzame bijenorchis.

Het lukte niet om in King's Lynn, de enige grote stad aan de Wash een goede staplaats te vinden. Daarom reden we naar de andere kant van de rivier het boerenland in. Daar vonden we net achter de dijk bij Ongar Hill een goede plaats op een klein parkeerterrein van het natuurreservaat. Er was veel te zien. Jagende kiekendieven en een boomvalk en tot onze grote verrassing twee kerkuilen die continu op muizenjacht waren. Waarschijnlijk voor hun tweede legsel.

Dinsdag 14 juni

Ongar Hill – Boston Pilgrim Fathers Monument

Via de smalle wegen reden we Lincolnshire in, het land en tuinbouwgebied van Engeland. Onderweg kwamen we een LPG tank tegen. Omdat die rederijk zeldzaam zijn hebben we daar getankt. Het bleek dat we maar 5 liter verbruikt hadden voor de koelkast en het koken. Dat viel reusachtig mee!

Daarna naar Boston. Vroeger een grote havenstad maar dat waren alle haventjes wel op enig moment in de geschiedenis. De toren van de kathedraal domineert het landschap. Bij ons bezoek aan de kathedraal viel het op hoeveel vrijwilligers er actief waren om alles in stand te houden. Ze hadden op de eeuwenoude grafstenen achter in de kerk een kindercrèche ingericht, er was een koffiebar in één van de zijbeuken en er hing een fotolijst met alle mensen die op de een of andere manier actief waren. Uit de uitgehakte lijnen bij de ingang bleek dat de hele boel regelmatig onderwater komt te staan. De laatste vloed was 2 jaar gelden toen er ongeveer 1 meter water in de kerk stond.

Boston is bekend om zijn Pilgrim Fathers, puriteinen die zich niet meer thuis voelden bij de moederkerk en weg wilden. In eerste instantie naar de Nederlanden en later naar Amerika, toen nog onontdekte wildernis. Zij waren de eerste kolonisten en hebben o.a. Boston Massachusetts gesticht. Vroeger werden ze vervolgd en nu zijn de Engelsen trots op hun Pilgrim Fathers.

Buiten Boston aan de vaargeul naar The Wash staat een monument. Daar probeerden de eerste Pilgrim Fathers weg te komen op een Hollands schip. Door verraad werden ze opgepakt en gevangen gezet.

Een tweede poging, nu vanuit het meer noordelijke Immingham aan de Humber, lukte wel. Jan de Hartog heeft hier de trilogie “De oorlog van het Lam” over geschreven.

De parkeerplaats bij het monument blijkt een uitstekende overnachtingsplaats met uitzicht op de

droogvallende vaargeul met witte reigers en kluten en het bouwland met witte kolen. We probeerden nog via de wandelpaden naar de monding van de rivier te fietsen maar het pad was slecht en het begon hard te regenen. In de bus keken we uit op de kolen. Daar stond een grote vogelkast op een paal. Op een gegeven moment kroop er kerkuil uit die voor onze ogen begon te jagen. 's Nachts regende het hevig.

Woensdag 15 juni

Boston – Cleethorpes Thorpe Park

s' Morgens vroeg worden we gewekt door het gemeentewagentje van Boston. Er wordt een grasmaaier afgeladen en ze beginnen de weide rond het monument te maaien. Engelsen zorgen goed voor hun monumenten. Daar kunnen we in Nederland een voorbeeld aan nemen.

Als je een geluiden top tien van de UK zou moeten samenstellen dan zou de motormaaier ergens hoog in de top drie eindigen. De kerkuilen vliegen ook weer en komen vlak bij de bus.

Op de radio wordt de nodige onzin uitgekraamd over de Brexit. De voorstanders van uittreding zijn het meest zichtbaar langs de weg. Veel borden met OUT en “We want our contry back!” Op de radio praten bezorgde pensionado's aan de Spaanse costa's over de mogelijke gevolgen. Ze zijn bang dat de Spaanse overheid bij uittreding belastingen in gaan voeren en dat de Engelse gezondheidszorg in den vreemde niet meer mogelijk wordt. Paniek dus. En zo gaat het maar door. De Schotten zeggen dat de Engelsen niet zo emotioneel moeten reageren en hun verstand moeten gebruiken. Waarbij ze fijntjes toevoegen dat dat moeilijk is want daar zit nu precies het verschil tussen een Engelsman en een Schot.

We rijden naar Skegness waar de Wash eindigt. Hier begint het zandstrand dat loopt tot aan Grimsby aan de Humbermonding. Het lijkt wel wat op het Nederlandse strand; duinen en zand.

Via de badplaatsjes Chapel St Leonards en Marblethorpe rijden we richting Grimsby. Onderweg stoppen we in Huttoft Bank. Daar kun je met de auto tot op het strand rijden. Zie foto hieronder.

We besluiten om vandaag voor de eerste keer een echte camping te nemen. In Cleethorpe, 5 kilometer zuidelijk van Grimsby. Dan kunnen we meteen eens goed douchen, de was doen en daarna met de fiets naar de vissershaven.

De eerste camping is niet open; er staan wel kampeerders maar de slagboom is dicht en de receptie is niet bemand. De tweede is wel open maar blijkt een duur recreatiepark. Het bestaat uit een deel met koopcaravans, een park met staplaatsen voor eigen caravans en een deel voor trekkers en kampeerders. We betalen £ 32 voor een simpele staplaats. Er zijn wel goede wasmachines (meerkosten) en prima douches. Voor internet moet je naar het entertainmentcentrum. Dat is een enorme gokhal voor jong en oud met honderden machines compleet met bewaking. Kinderen kunnen zo leren gokken want dat leren ze op school niet. In het naastgelegen recreatiezaaltje kun je inloggen op het traagste internet van Engeland.

De verschillen zijn groot loop je naar de zee (in 5 minuten) dan kom je op een bijna verlaten strand. Ook hier liggen een paar zeeforten voor de Humbermonding. In de verte zie je gasinstallaties in zee, de veerboten naar Kingston en naar Hull en de noordelijke landtong van de Humber liggen: Spurn Head. Dat is ons volgende reisdoel.

Donderdag 16 juni

Cleethorpes – Immingham

Somber weer met mist op zee. Je kon de misthoorns van de schepen bij Spurn Head en op de Humber horen. Rond 9 uur reden we naar Grimsby om de vissershaven te bezoeken. We parkeerden bij een bouwmarkt tegenover de jachtclub. Toen we verder wilden rijden wilde de bus niet starten; accu leeg. Vreemd want we hadden de vorige dag behoorlijk veel gereden en verder geen gebruik gemaakt van de startaccu. Met hulp van een vriendelijk Engelsman en startkabels de motor direct aan de gang gekregen. De accu beek in orde te zin maar er werd bijna niet bijgeladen. We werden doorverwezen naar Northeast Truck and Van (Fiat en Iveco trucks) in Immingham, zo'n 12 kilometer verderop. Daar bevestigden ze wat we al dachten: de spanningsregelaar van de dynamo is kaduuk. Via internet vonden ze een voordelige vervanging. Dat scheelde £ 300 met een nieuwe. Daar willen we wel een dag op wachten! Omdat de dynamo pas de volgende dag om 9 uur bezorgd kon worden hebben ze ons een staplaats gegeven achter de werkplaats tussen de vrachtwagens. Maar wel met stroom!

Engeland moest deze middag tegen Wales moet voetballen en dat daarom iedereen vroeg naar huis wil. Op de radio kwam eind van de middag het bericht door dat Joe Cox, parlamentslid uit West Lincolnshire, was doodgeschoten door een idioot. De moord heeft een grote impact. BBC omroepers die het in de uitzending te kwaad kregen, onbegrip bij de mensen en alle vlaggen halfstok.

Vrijdag 17 juni

Immingham – Grimsby – Immingham

De dynamo wil maar niet komen. Uiteindelijk kwam om 11.45 uur de vrachtrijder met het pakketje. Onze monteur liet ons direct op de brug rijden en verving de oude voor een gloednieuwe.

Bij het testen bleek de nieuwe dynamo nauwelijks bij te laden. Diagnose: kapot. De volgende dynamo kan er pas op zaterdagmorgen 8.00 uur zijn. De monteur komt er voor terug om die te monteren.

Omdat er nog wat stroom in de startaccu zat besloten we naar Grimsby te rijden om de stad te bekijken. Voor de zekerheid kregen we een paar lange accukabels mee om in geval van nood de bus te starten op de gebruikersaccu. Die is altijd vol want de zon laadt die de hele dag bij.

In de stad bezoeken we het visserijmuseum. Het is erg goed opgezet en geeft een beeld van de visserij op de trawlers die in de 50 er jaren bij IJsland, Groenland en de Lofoten op kabeljauwvangst gingen. Het is nu beduidend minder want je kunt niet meer overal de zee leeghalen. De meeste Grimsby vissers blijven nu op de Noordzee.

Bij het museumbezoek hoort een rondleiding op de trawler Ross Tiger (bouwjaar 1957) die buiten aan

de kade bij het museum ligt. Terwijl we daar wachten spreekt een man met hondje ons aan. Hij heeft jaren als stuurman op de Ross Tiger gevaren. Onze gids blijkt zijn collega te zijn. We zijn maar alleen en krijgen een persoonlijke rondleiding. Het schip is nog volledig in originele staat en was de laatste trawler uit de CAT-serie die aan de Humber gebouwd was. CAT serie betekende dat de rederij Ross een aantal schepen bestelde die allemaal de naam Ross gevolgd door een katachtige kregen. Toen de katnamen op waren en er nog twee schepen een naam moesten hebben werden dat de Ross Hyena en de Ross Zebra. Vissers hebben nu eenmaal niet zoveel verstand van zoogdieren.

wordt vervolgd